

=====

Jestli jsem kdysi prohlásil, že „Učitele může dělat jen blb, a ten si víc peněz nezaslouží, nebo fanatik, který to bude dělat zadarmo“ (viz svědectví emeritního studenta Petra Nováka v jednom z minulých pokračování), tak jakožto „blb“ jsem o peníze nikdy neusiloval a jakožto fanatik jsem se mládeži věnoval zadarmo i mimo školu.

Po „hadráku“ ještě doznávaly různé brigády. Na jednu takovou („drátování chmelu“) jsem byl s větší tlupou žactva byl vyslán jako dozor ještě se starším kolegou tělocvikářem, kterého jsem dosud blíže nepoznal, světlou to výjimkou v této mnou nenáviděné branži. S ním jsem také sdílel jednu cimru na ubytovně. V očekávání nudy jsem si přibalil i pistoli (nikoliv na střílení svěřenců, , ale bombičkovou na CO2 pro možnost poskytnutí zábavy zájemcům). K mé radosti byla okna naší cimry obrácena proti svahu, kde se nikdo kromě kamzíků nemohl vyskytovat, a střílelo se tedy z okna cimry do zavěšené plechovky (aby to tam nikdo nemusel běhat rovnat.) Kolega na to se zájmem koukal, slovo dalo slovo, a já mu vylíčil svoji dávnou a bujnou svazarmovsko-trampskou minulost, a z něho vylezlo, že se ujal jakožto bývalý skaut nově vznikajícího skautského oddílu, a jestli bych se toho nechtěl zúčastnit s ním. S podmínkami, že mi do oddílu vezme i mé dva synky (8 a 13 let) a že nemusím vstoupit ke skautům (předvídavě jsem tušil brzkou byrokratizaci) a budu jen v roli spolupracujícího otce, jsem kývnul. Já si vzal na starost programovou náplň (měla ke klasickým skautům občas dost daleko, ale byla atraktivní) a kolega hlavně všelijaké schůze a podobné buzerace, navíc měl zdravotnický výcvik, byl zběhlý v organizování zásobování, vaření pro velký počet kluků, měl velké zkušenosti se stavbami srubů a pod. Tak jsme se pak vlastně dobře na velkých akcích doplňovali. Ty drobné jsem zvládal sám, hlavně tedy 1x týdně schůzka v „naší“ klubovně skautského střediska, zhruba 1 x za měsíc nějaká půldenní „divočina“ venku buď na lukách podle Labe nebo v hradeckých lesích, na jaře a na podzim 2-3 denní pobyt na naší velké chalupě poblíž Ústí n.O. V létě to pak byly celodenní nebo dvoudenní akce v Muchovském údolí u Havlovic (vedle Úpice). Kolega, přezdíváný Kmotr, tam měl chatu, a kus pod chatou měli havlovičtí rybáři pěkný kus pozemku u potoka, sevřený mezi lesy, a který měli rezervovaný na zatopení, až seženou peníze na stavbu hráze. Za příslib, že to tam udržíme v jistém vegetačně nezanedbaném stavu, jsme tam mohli konat své akce, hlavně letní tábory, a pod vedením Kmotra tam kluci postavili i srub. Ten pak nesl hrdou firemní ceduli „Hony's office“, dalo se v něm i topit a skladovat různý materiál, spát tam mohlo šest lidí.

Těch letních 2-týdenních táborů jsme tam uskutečnili 6, na posledním už byla většina kluků plnoletých. Pitnou vodu jsme brali u Kmotra v chatě a také u něj používali lednice na skladování potravin. Vařilo se pod velkou plachtou z vojenského stanu, odpadky šly do hluboké jámy a v lese byla velkokapacitní latrina. Za sprchu posloužil kýbl zavěšený na větvi, jako umývárna fungoval potok. Dnes by asi „hygienu“ šílela, pokud by teda nebyla postřílena na přístupových cestách, ale za celou tu dobu nikdo neonemocněl, nikdo se nezranil (jedna přechozená zlomenina ruky na posledním táboře se nepočítá, tu si přivodil plnoletý účastník), nikdo se nám neutopil (z toho byla největší obava, zabránit koupání v rybníku v době letních veder dost dobře nebylo možné). Nikdo se neztratil, přestože naše akční hry se odehrávaly na obrovském prostoru možná 10 čtverečních kilometrů a někdy i v noci. Jedna z mnoha šiškových bitev armád Jihu a Severu se odehrála i o dobytí ostrůvku uprostřed řeky Úpy. Ty armády Jihu a Severu, to byla dlouholetá hra, kterou si kluci vymysleli sami, hlavně Ori-Gumago, dokonce si vyrobili i vlajky. Já dodával jenom scénáře inspirované skutečnou historií. Jako munice sloužily borové šišky. On vůbec celý ten program neměl s učesaným skautingem moc nic společného. Do legend asi vstoupil „Atentát na Heydricha“, kdy jsme vysadili tříčlenný

Anthropoid odpoledne do lesů, „přežijte tam, jak umíte“. Ráno kolem 8. hodiny jel Heydrich (já) na kole po asi dvoukilometrové lesní cestě, a měl jsem být zasažen bombou (větší pytlík šišek) dřívě, než stihnu vystřelit z poplašáku. Atentát se zdařil (podrobnosti si můžeme vyprávět někdy v budoucnu, je to náročnější). Pak následoval hon na atentátníky, opět na obrovském prostoru, to už s námi hráli i mnozí venku pracující občané Havlovic, kteří se dozvěděli, oč jde. Stíhacím komandům poskytovali informace dílem pravdivé, dílem nepravdivé. Atentátníci byli posléze dopadeni a „postřílení“ borovými šiškami. Dlouho se pak u večerních ohňů přetřásaly hrdinské detaily....

Jeden hošík, jehož taťka měl tuším mj. paradesantní výcvik (a také nás tam navštívil), si přivezl maketu anglického samopalu sten-gun, tak jsme zorganizovali „opičí dráhu“, inspirovanou filmem „Atentát“. Jiný mládenec zvaný Plížák (zdravím Láďu Jaroše, občas zde diskutujícího) přivezl větší pytlík jakýchsi bižuterních sklíčků v podobě drahokamů a věnoval je ve prospěch celku. Já jich plně hrsti rozházel do asi 40 m úseku potoka, když se nikdo v poledne neřval. Odpoledne byly stanové dvojice vyzvány, aby vykolíkovali úseky – claimy na břehu potoka, a teprve pak byli „zlatokopové“ poučeni, že v potoce jsou diamanty, ať si je tedy na svém úseku vyrýžují. To bylo řevu a hlaholu! Ti co byli výše proti proudu na tom byli o něco lépe, ti dole už měli vodu v potoce zakalenou, ale o to více to bylo napínavější.

Místo fádniho skautského bodování jsem si předem doma připravil hromadu bankovek, havlovických dolarů, a vše se odehrávalo na této „finanční“ bázi. Výplata byla hlavně za službu v kuchyni a za přípravu dřeva na topení a večerní oheň, něco bylo vázána na vítězství v některých hrách. Ovšem povzbuzená fantazie pánů kluků to dotáhla až k dokonalosti, měl jsem z nich radost. Například si stanovili pokuty za nepořádek na tábořišti, výpalné za nalezené neuklizené soukromé věci (sekyrka, nůž apod.) To vše šlo do jakési společné kasy a večer se konala dražba věcí nalezených (to se majiteli dost prodražilo, nechtěl-li o něco přijít). Ovšem vznikla dokonce i sázková kancelář a loterie. Tak jsem jim napříště připravil ještě akcie, a měli jsme i akciovou burzu, ale to je zase na delší povídání. Jeden účastník si dokonce otevřel čistírnu bot.

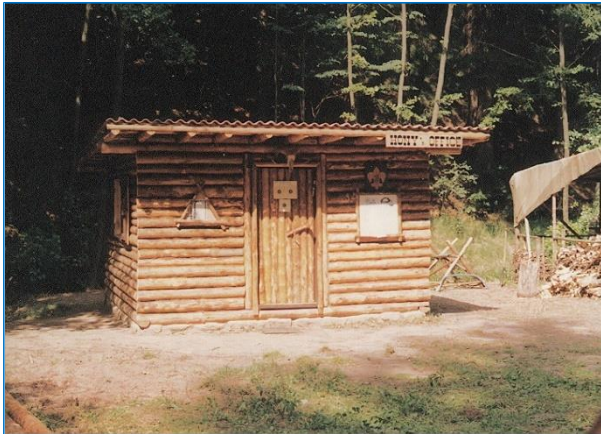
O poledním klidu, ten se dodržoval, vznikal kolektivní román na pokračování. Já napsal první kapitulu a pak, každý den, musela postupně každá stanová dvojice připsat stránku pokračování. Kluky to tak uchvátilo, že někteří (to by češtináři čuměli!) napsali ne jednu, ale i 5 stran pokračování. Večer se to pak četlo u ohně a předalo další dvojici. Vzpomínám, že jeden román nesl název Vražda řezníka Vomáčky“, to už si i první kapitulu napsali kluci sami.

Zajímavé bylo, jak kluci, asi je to nějak geneticky podmíněno, pochopili, že je dobré respektovat určitá „vojenská“ pravidla a dril (ne ten zupácký, ale organizační). Když jsem se třeba zdržel s Kmotrem, tak se najednou ozvala píšťalka a kluci si sami pískli nástup. Kdo přišel poslední, platil. Ti mladí pánové přišli na to, že jakmile je „nástup“, nejrychleji se dozvědí, co a jak se bude dít bez zbytečného zdržování. Nakonec si pískli nástup i v jednotlivých „armádách“. Někdy dokonce i spořádaně odpochovali do lesů. Bez nařizování, z vlastní iniciativy a pochopitelně i ze srandy.

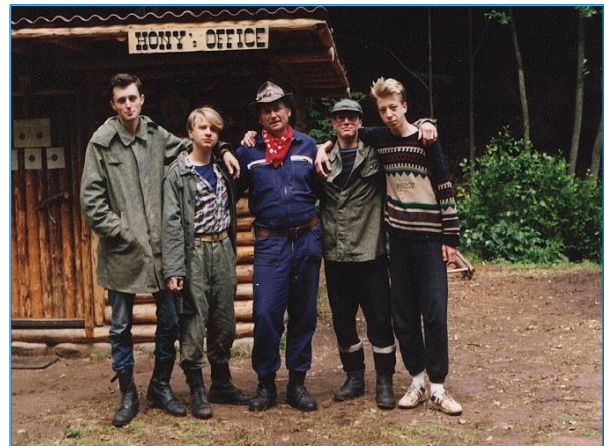
A jak to souvisí se školou. To je vlastně jasné. Kmotr i já jsme byli kantoři na jedné škole. A navíc, z praktických důvodů bylo třeba, aby tábor měl určitý počet účastníků. A když se nám účastníci někdy nedostávali, tak jsem já Kmotr hodili mezi žáky ve škole hlášku, že určitý počet kluků bychom vzali na tábor. A nebyl s tím problém, zájemci byli. Pikantní bylo, že jsme si na táboře tykali, po návratu do školy zase vykali.

Jistou perličkou bylo, že když jsme se jednou vraceli z předtáborové přípravné brigády, obsadili jsme pochopitelně ve vlaku několik kupátek a v jednom z nich seděla zástupkyně ředitele. Já ji hned nezaregistroval, protože jsem očima pořád „hlídal“ svěřence, a ona mne také hned v trampsko-maskovacím oblečení nepoznala. Teprve později jsem ji pozdravil a ona mi věnovala hodně rozpačitý

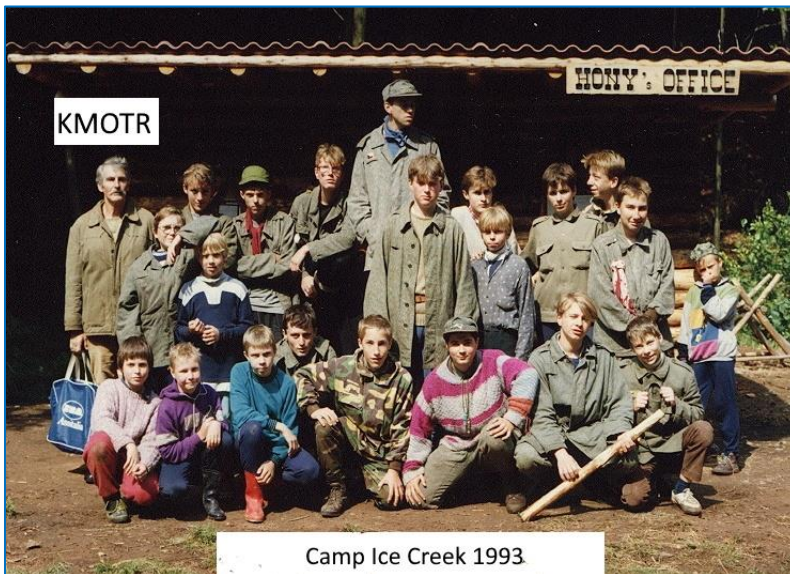
úsměv, určitě nevěděla, co dělat a co si má vlastně myslet. Byl jsem holt „fanatik“. S těmi školská byrokratura nepočítá.

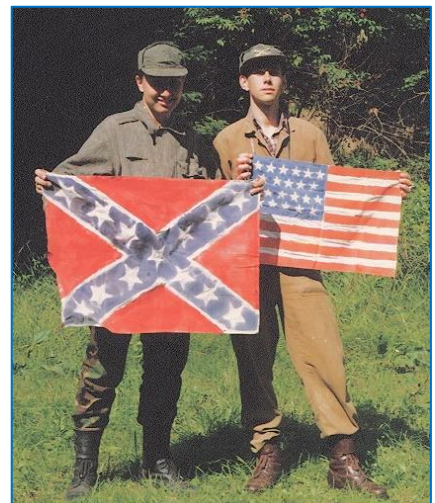
Srub v Muchovském údolí - Hony's Office

Moji žáci a Moje Maličkost.
Satan - Tom alias Šváb - Hony - Marci - Radek

Camp Ice Creek 1993

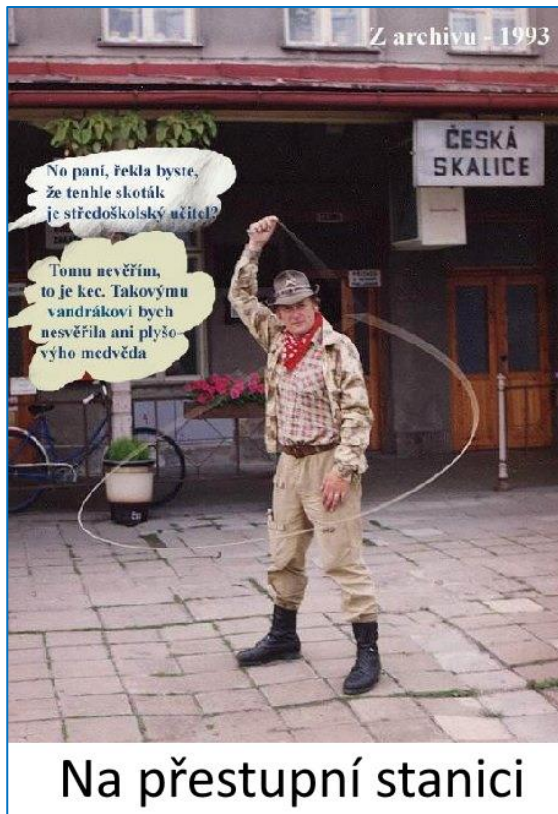
Ori-Gumago a Jerry
armádní velitelé

ORI alias GUMAGO

Hony

SATAN

ZPĚT

Některé ohlasy a diskusní příspěvky:

Luděk Muller:

Dodnes mě mrzí, že když byla nabídka nemohl jsem jet taky...Doma mi bylo řečeno, že na tábor už jsem velkej..

Hony Šafra: Škoda, myslím, že byste byl přínosem celku. Ale nebyl jste v tom tak sám, znám takových případů ještě alespoň dva. Na druhou stranu byli i rodiče, kteří se přijeli podívat, a když viděli své na jednu stranu zdivočelé, na druhou stranu spokojené a rozesmáté potomky, zase se v tichosti vytratili a nikdo si svou ratolest

Martin Václavík:

Milý kamaráde, celou dobu jsem se těšil až se dostaneš k této části. Naše "skautování" bude určitě navždy něčím na co budu celý život s láskou vzpomínat. Díky za ty nádherné zážitky...

Po pár letech jsem byl s kamarády na střelnici (ne na pouti, ale na sportovní) a tam mi dali do ruky devitku a já to vysypal do terče všechno tak nějak kolem středu. Tak mi dali brokovnicí "pumpu" a měl jsem trefit terče na zemi na pozemku. Dal jsem jich myslím 9/10. A pak se mne místní instruktor zeptal, ze které policejní akademie že prý jsem. Těžko jsem mu vysvětloval, že že žádné, že jsme jen většinu času ve skautu trávili se vzduchovkou a CO-dvojkou. 😊

Zdraví Tě Mondra, taborovy rekordman v běhu jen v ručniku do Havlovic (Pro ty nezasvěcené, ručník nejméně překáží máte-li ho prostě jen tak v ruce 😊😎), dale rekordman v opičí dráze se stengunem, v chůzi na chůdách, v délce čištění zubů a myslím, že i rekordman v počtu rekordů 🤔

👍 A taky myslím, že jsem jediný jižanský voják, který kdy v bitvě zastřelil Jerryho, generála Severu. 😊

Ladislav Jaroš:

Byly to nejkrásnější okamžiky mého života. Spoustu dovedností tam získaných jsem uplatnil na vojně u 114. Výcvikového střediska průzkumu a elektronického boje ve Zbirohu a posléze v Prostějově u paragánů. Díky praxi z našich táborů jsem si na střelbách vystřílel několikrát KVOPa a VzP mě vcelku brali. Vystřelil jsem si pak z kde čeho, včetně SVDN-1 Dragunov.

P. S. : Kulaté razítko Úřadu pro Mystifikaci Ministerstva blbostí a katastrof mám stále v šuplíku. 😊

Hony Šafra: Tys byl ozdobou táborů a člobrda, který nikdy nikoho nezarmoutil. Žádná sranda pro Tebe nebyla dost velká, aby nemohla být ještě větší. Kéž jsou Tvoji synkové po Tobě!

Ladislav Jaroš: Manželka říkala, že už teď začíná být vidět, že budou prdlí po mě. 😊 I do manželství se zkušenosti z táborů hodí. Třeba ono pověstné mlácení ručnickem na kládě nad potokem. Mám na mysli tu "blbou" variantu, kdy vyzivatel nemá ručník 😊 "Je neuvěřitelné s jakou trpělivostí do sebe nechá ten kluk bušit." 😊 P. S. Jen si dělám srandu. Manželka mě nebije. Čemuž se někdy i divím. 🤔

Hony Šafra: Proč by Tě taky bila, mohla by spadnout do potoka 😊

Kadmium Žluté Střední:

Super super super víc se asi říct nedá 😊

